

ligge. Gaaende ud fra denne Forudſætning, ſom jeg udtrykkelig fremhævede i mit Foredrag i Mandags, talte jeg. Jeg ſkal ikke negte, at Noget ſynes at være forandret ſiden; den Maade, hvorpaa Forhandlingerne førtes igaar, og nu ere indlebede af den ſiſte ærede Læder idag, forekommer mig at give os endnu noget Haab om, at denne Sag kan forſettes videre. Jeg vilde ønske, og jeg havde tidligere troet, at vi kunde være komne til dette efter min Formening lykkelige Reſultat af Folkethingets eneſte Behandling, iden at der behøvedes otte Dages Forhandling dertil; vi kunde allerede nu formentlig have ſiddet i Fællesudvalget, hvis vi havde laſtet Miſforſtaaelſerne overhord og virkelig havde ſamlet os i dette ſælles Ønſke. Det ſkal jeg imidlertid ikke opholde mig ved; det ligger bagved. Det er ikke Kritik mer, det gælder om; men det gælder om at komme til Klarhed over, hvad der bør gøres nu. Det ærede Medlem for Preſto Amtſ 6te Valgkreds (Boſſen), ſom repræſenterer en ſtørre Del af Thingets Medlemmer, lod til ikke at have forbedret ſig i diſe otte Dage; hans varmefte og ømmefte Ønſke er, at der Intet ſkulde komme ud af diſe Forhandlinger, ſaa han kan beholde ſin gamle, kjære Hærløve fremdeles. Jeg forſtaar den ærede Læder og hans Allernærmefte; jeg forſtaar dem, fordi det ligner deres hele politiſke Stilling overhovedet. Derimod kan jeg ikke forſtaa ganſke, at han ſtaar ſom et fuldt Udtryk for den ſtøre Del af Thinget, ſom danner Gruppe med ham. Jeg kan ikke forſtaa, at ſelv det ærede Medlem kan ſtemme mod et Vædringsforſlag ſom Vædringsforſlag blot og foretrække Landſtingets Affatteſe af Hærløven fremfor den, vi have givet. Hvormange virkelig eller indbildte Indvendinger de Herrer tro at kunne gøre mod vort Forſlag — Noget, ſom jeg ikke har Anledning til nu nærmere at gaa ind paa — forſtaar jeg ikke, hoorledes de kunne drive det ſaaledes paa Spidsen, at de — jeg ſiger ikke det ærede Medlem og hans Allernærmefte, men de øvrige Herrer, der dog ikke ere ſaa optagne af en theoretiſk Politik — ikke kunne ſe Forſkjellen mellem dette Vædringsforſlag og Landſtingets Forſlag — i alt Fald fra en tidligere Veſtſtredragning — at de kunne drive det ſaavidt, at de kunne foretrække Landſtingets Forſlag liggende for til ſiſte Afſtemning fremfor det af os ſtillede Forſlag. Jeg vil ogſaa ſe det, inden jeg tror det, at de Herrer ere komne ſaa vidt, at de endogſaa ſom Vædringsforſlag ville ſtemme mod vort Forſlag. De Herrer have talt om Eilnærmefte, om Sammenſlutning og deſlige. Jeg gad vide, om det er den Maade, paa hvilken de ville have Bei for en Udvæjning af den Kløft, der er mellem tidligere Meningsfæller, om det er ad den Bei, de ville ſøge at ſlette en Del i alt Fald af det, der ligger os

imellem her og andetſteds. Jeg beder Dem at betænke denne Deres Stilling. Et er jo at ſtemme for vort Forſlag ſom Vædringsforſlag, et Andet kan være at ſtemme for at lade det gaa videre i Fællesudvalget; thi det er en Sag for ſig. Min Mening er, at hvis vi komme dertil, ville de Herrer paadrage ſig et meget ſtort Anſvar overfor Demokratiet og dets Krav, hvis de ſtandſe Sagen ved at ſtemme mod Forſlaget; men det er, ſom ſagt, to Afſtemninger der er Tale om. Den ſiſte af dem kan være en politiſk Sag for ſig, men den førſte har en ſaglig Karakter, den angaar kun, hvorvidt Vædringsforſlaget er bedre end det nævnte Forſlag, der ligger for. (Modſigelse.) De Herrer blive urolige over denne Analyſe, de have Føleſe af, at det er logiſt rigtigt, hvad jeg ſiger. Men efter de Indſigtelſer, der ere fremkomne fra forſkjellige Sider, navnlig fra mine ærede Kollegaer i Udvalget af denne Gruppe, vil jeg antage, at de, der i denne Samling paa forſkjellig Maade, ogſaa gjennem Finantslovens Behandling, ſaavidt mig bekjendt, have bevaret en vis ſtørre Frihed paa militære Bevillinger og militære Ordningsspørgſmaal, end de efter min Opfattelſe have havt overfor deres Kollegaer i andre Spørgſmaal, her ere fikke paa, at de nok ſkulle faae deres Kollegaer med til at ſtemme imod. Jeg vil nu ſige, at, forſaavidt ſom det kunde have lykkes dem at faae denne Ordning aftalt med deres Partiſæller, ſaa har jeg ikke næret nogen Tvivl om, at dette vilde blive Følgen, ſet fra mine Kollegaers Standpunkt i Udvalget fra den Side. Jeg har allerede fra den førſte Dag af, da vi kom i Udvalget og begyndte paa vort Arbejde om Forſvarſagen, havt det Indtryk, at de Herrer Ønſke var, at denne Sag ikke ſkulde fremmes. Jeg har derfor ikke havt nogen Tvivl om, at de Herrer vilde gjøre deres Yderſte for at faae denne Stilling bragt tilveie, og at de derfor med Hærens Glæde hørte Uttringer fra den anden Side af Salen om, at de muligen de kunde finde Allerede ved en Afſtemning, der kunde ſtandſe det Hele. Jeg har gjort diſe Bemærkninger for at klare vort Forhold i den Henseende. En beſtemt Kløft bliver der imellem os, naar vi her i denne alvorlige Sag ſtille os ad med Hensyn til Afſtemningen over, hvorvidt Sagen ſkal gaa til forſat Behandling i et Fællesudvalg, men deſom de Herrer ſtemme imod os ved begge Afſtemninger, bliver denne Kløft naturligviſ dobbelt ſaa ſtor, ſom hvis de kun ſtemme imod os med Hensyn til den ene Afſtemning. Jeg kunde have forſtaaet, om de Herrer ikke havde havt nogensomhelſt Indvending at gjøre imod, at Sagen gik videre, men at de da paa et ſenere Stadium, naar Sagen kom til at foreligge til endelig Behandling efter at have været i Fællesudvalg, havde mødt op med deres Proteſt ved Afſtemningen, thi det gjorde vi